

EL NÍQUEL AL DESCOBERT

Els costos humans i ambientals de la
indústria del níquel a Indonèsia

» **SUMARI**

Un informe elaborat per

CRI CLIMATE
RIGHTS
INTERNATIONAL

Sumari traduït per

Setem

L'informe complet d'aquest sumari ha estat investigat i redactat per **Krista Shennum** i **Adi Renaldi**, investigadors de Climate Rights International. Ha estat revisat per **Brad Adams**, director executiu; **Linda Lakhdhir**, directora jurídica, i **Lotte Leicht**, directora d'incidència. L'anàlisi geoespacial sobre la desforestació a les concessions mineres d'Indonèsia ha estat realitzada per **Ritwik Gupta** i **Annie Miller**, de la iniciativa AI Climate Initiative de la Universitat de Califòrnia, Berkeley.

La investigació en llengua xinesa sobre els vincles entre els actors de l'IWIP i la Regió Autònoma Uigur de Xinjiang (XUAR) ha estat realitzada pel **Forced Labor Lab**, del Helena Kennedy Centre for International Justice de la Universitat de Sheffield Hallam.

Les imatges per satèl·lit han estat proporcionades per **Jackson Harris**, de Mighty Earth.

El resum de l'informe i les recomanacions han estat traduïts al bahasa indonesi per **Fransiskus Pascaries**. Aquest informe no hauria estat possible sense els i les **membres de la comunitat del centre i l'est de Halmahera**, que van compartir les seves històries amb CRI.

TÍTOL

El Niquel al descobert. Els costos humans i ambientals de la indústria del níquel a Indonèsia.

AUTORIA

Climate Rights International.

TRADUCCIÓ AL CATALÀ DEL SUMARI

Martí Rebull, i revisió de Marta Lobato (SETEM Catalunya).

INFORME COMPLET

Elaborat el gener de 2024.

Disponible al [web oficial de CRI](#).

La present traducció del resum executiu ha estat elaborada per Martí Rebull. L'organització autora de l'informe original, Climate Rights International (CRI), no ha revisat ni validat aquesta traducció.

Traducció realitzada amb el suport de l'**Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament**.

SUMARI

EL NÍQUEL AL DESCOBERT

ELS COSTOS HUMANS I AMBIENTALS DE LA INDÚSTRIA DEL NÍQUEL A INDONÈSIA

Max Sigoro, un pescador Sawai de cinquanta-un anys, va començar de jove a pescar a les aigües blaves a prop de la seva comunitat costanera, Gemaf, a l'illa remota de Halmahera, Indonèsia oriental. Durant dècades, va pescar bonítol ratllat i anfossos, amb els quals alimentava la seva família i era una font d'ingressos important. Ara, per culpa de la contaminació procedent d'operacions de fosa a l'Indonèsia Weda Bay Industrial Park (IWIP) i la mineria de níquel per la zona, en Max pesca significativament menys que abans, cosa que li dificulta mantenir-se ell i la seva família:

"Abans de la mineria, els peixos eren abundants i el mar clar. Ara, no puc pescar res a prop de l'IWIP. L'aigua està bruta i el personal de seguretat ens persegueix i ens fa fora. La contaminació de l'aigua ve de la mineria. A l'aigua hi ha combustible de les màquines. A més, l'aigua calenta de les centrals elèctriques contamina l'oceà. De vegades l'aigua està rogenca. Abans remàvem les barques a prop de la riba, ara hem d'allunyar-nos més. Anar tan lluny és més perillós i hem de calcular bé els corrents. També és més car. Els peixos són igual de grans, però ens preocupa que estiguin contaminats."¹

En Maklon Lobe, un home Sawai de Gemaf de 42 anys, és el propietari d'unes terres de conreu dins del territori actual de l'IWIP, allà conreava cacau, sagú i nou moscada. En Maklon va dir a Climate Rights International que, sense el seu permís, el 2018 representants de l'IWIP van talar arbres, bloquejar la carretera i tallar

¹ Entrevista de Climate Rights International amb Max Sigoro, 8 de febrer de 2023, Gemaf, Molucas del Nord, Indonèsia.

Un home Sawai de Waleh elabora midó de sagú, un aliment bàsic de la regió, a prop de Waleh, Moluques del Nord, febrer de 2023. Crèdit: CRI.

l'accés a les terres del Maklon i les van començar a excavar. El Maklon comenta que es va reunir amb representants de l'IWIP diverses vegades entre el 2018 i l'agost del 2022 per acordar una compensació. Durant aquesta època, va rebre in comptables visites de policies que li exigien explicar per què s'havia negat a vendre les terres a l'IWIP. Finalment, el Maklon va cedir. Tot i tenir un certificat que li atorgava la propietat de 38 hectàrees de terres, l'IWIP només va acceptar pagar-ne 8, i la resta se les va quedar sense compensar-lo².

Aquest reportatge documenta els impactes humans i mediambientals de l'IWIP, un projecte enorme de fosa i processament de níquel, i de les mines de níquel a Halmahera que l'envolten. La construcció i operació de l'IWIP i de la mineria d'exploració i producció de níquel ha destrossat les vides de molts pobles indígenes i d'altres membres de la comunitat rural, com el Max i el Maklon, i ha causat danys significatius al medi ambient local i al clima global.

Climate Rights International va entrevistar 45 persones que viuen a prop d'operacions de fosa i mineria de níquel, aquestes van descriure greus amenaces als seus drets territorials, al dret a seguir estils de vida tradicionals, al dret a tenir accés a aigua potable, i al dret a la salut, a causa de les activitats de mineria i fosa de l'IWIP i zones mineres de níquel dels voltants. Algunes empreses, coordinades

2 Entrevista de Climate Rights International amb Maklon Lube, 10 de febrer de 2023, Gemaf, Molucas del Nord, Indonèsia.

amb la policia d'Indonèsia i el personal militar, han començat a prendre terres, coaccionar i intimidar els pobles indígenes i altres comunitats, que pateixen riscos greus i potencialment existencials sobre els seus estils de vida tradicionals.

Indonèsia és el productor de níquel més gran del món, i va proveir el 48 per cent de la demanda global del 2022. S'estan construint polígons industrials de níquel enormes per tot el país, on es refinen les menes de níquel en materials amb aplicacions industrials i productes pels consumidors. Tot i que durant dècades s'ha utilitzat el níquel principalment per la producció d'acer inoxidable, la demanda s'ha disparat aquests últims anys a causa de les tecnologies d'energies renovables, com les bateries per a vehicles electrònics (VE). Per cobrir la demanda creixent de VE i d'altres energies renovables, i en un escenari en línia amb l'Acord de París d'objectius climàtics, es preveu que la demanda global de níquel s'haurà incrementat aproximadament un 60 per cent el 2040.

Irònicament, tot i que l'objectiu de la transició a VE és reduir la petjada de diòxid de carboni de la indústria de l'automòbil, la de la fosa de níquel a l'IWIP és enorme. En lloc d'utilitzar l'abundant energia solar i eòlica, l'IWIP ja ha construït com a mínim cinc centrals elèctriques de carbó, i acabarà tenint-ne dotze.

Complex industrial de l'IWIP. Crèdit: Muhammad Fadli per a CRI.

En total, s'estima que aquestes centrals generaran 3,78 gigawatts d'energia cada any, cremant carbó de baixa qualitat de Kalimantan, a l'illa de Borneo. Una vegada siguin completament operatives, faran servir més carbó que Espanya o Brasil en el transcurs d'un any.

El president d'Indonèsia Joko Widodo (conegut popularment com a "Jowoki") ha convertit les indústries del níquel i les bateries en la peça central dels seus plans pel desenvolupament econòmic d'Indonèsia. Quan va visitar la Casa Blanca el novembre de 2023, aquest va ser el seu primer punt de conversa amb el president dels EUA del moment, Joe Biden.

La transició cap a les energies renovables és essencial, però és necessari implementar regulacions governamentals estrictes i vigilància per assegurar que la creixent indústria mineral i les cadenes d'aprovisionament relacionades no repliquin aquestes pràctiques reprovables ni les pràctiques mediambientals per les quals fa temps que es caracteritzen les indústries a Indonèsia i arreu del món. Les empreses de vehicles electrònics com Tesla, Ford i Volkswagen que tenen contractes per extreure níquel d'Indonèsia (incloses empreses que tenen operacions a l'IWIP) haurien de pressionar per establir cadenes de subministrament sostenibles i justes i exigir al govern d'Indonèsia i a les empreses de fosa i mineria que protegeixin la terra i altres drets dels pobles indígenes i de les comunitats amb zones riques en recursos, minimitzar la desforestació, reduir la contaminació de l'aire i de l'aigua i assegurar que es respectin els drets d'organització i protesta d'activistes i locals.

Infants jugant a la platja a Lelilef, a l'exterior de l'Indonèsia Weda Bay Industrial Park. Crèdit: Muhammad Fadli per a CRI.

EL COST HUMÀ I MEDIAMBIENTAL DE LA FOSA I MINERIA DE NÍQUEL

L'illa de Halmahera a la província de les Moluques Septentrionals és una de les "illes de les Espècies", donat que hi ha nou moscada, macís, clavell i altres productes que van despertar l'interès colonial europeu per la zona des del segle XVI. L'illa està formada majoritàriament de boscos i muntanyes, i està poc poblada. Una població molt diversa habita les Illes Moluques, on hi ha aproximadament 28 ètnies i llengües, entre elles el Sawai i el Tobelo.

Igual que a l'època colonial, els interessos estrangers tornen a reclamar els recursos naturals de Halmahera. El 2018 va començar la construcció de l'IWIP, un complex de 5.000 hectàrees de milers de milions d'euros situat al poble de Lelilef, Halmahera central, Moluques Septentrionals, a uns tres quilòmetres de la casa d'en Max Sigoro a Gemaf. Es va construir l'IWIP a velocitat punta, i el 2020 ja era operatiu, menys de dos anys després de ser anunciat. La zona muntanyosa al nord del polígon industrial és rica en dipòsits de níquel.

A més de les emissions de gasos hivernacle de les centrals de carbó a l'IWIP, la mineria de níquel en aquesta zona també és una causa principal de desforestació i un altre responsable de la crisi climàtica i la pèrdua de biodiversitat. Utilitzant una anàlisi geoespacial, Climate Rights International (CRI) i la Universitat de Califòrnia a Berkeley, la iniciativa d'IA pel canvi climàtic (AI Climate Initiative) va determinar que més de 5.331 hectàrees de bosc tropical s'han talat en concessions mine-

Mapa d'Indonèsia.
Requadre vermell al
voltant de Halmahera.
Extret per CRI.

res a Halmahera, amb una pèrdua total d'aproximadament 2,04 milions de tones mètriques de gasos hivernacle (CO₂e) abans emmagatzemats com a carboni en aquests boscos. Les persones entrevistades per Climate Rights International van informar que el procés d'adquisició de terres s'ha vist afectat per l'acaparament de terres, les compensacions escasses o nul·les i les vendes injustes de terres. A les persones que viuen a prop de l'IWIP, les empreses i promotors de níquel els han pres, desforestat o excavat les terres sense el seu consentiment. Alguns membres de la comunitat que s'han negat a vendre-les o han negociat el preu fix ofert van patir intimidació, amenaces i represàlies per part dels representants de les empreses, policies i militars. L'arribada de la indústria del níquel ha portat a un increment de la presència militar i de la policia a poblats propers a l'IWIP, inclosa una brigada mòbil de la Policia Nacional d'Indonèsia i un lloc avançat de l'Exèrcit Nacional d'Indonèsia.

Mentre la indústria del níquel transforma aquesta zona, tant les comunitats costaneres com les forestals estan patint amenaces existencials al seu manteniment i la seva forma de vida tradicional. Durant generacions, les comunitats que vivien al centre i a l'est de Halmahera han depès dels recursos naturals per mantenir-se ells i les seves famílies com a pescadors artesanals, agricultors, fabricants de sagú i caçadors. Les persones que va entrevistar Climate Rights International van informar que la destrucció de boscos per part de la indústria del níquel, l'adquisició de terres de cultiu, la degradació dels recursos d'aigua dolça i els danys

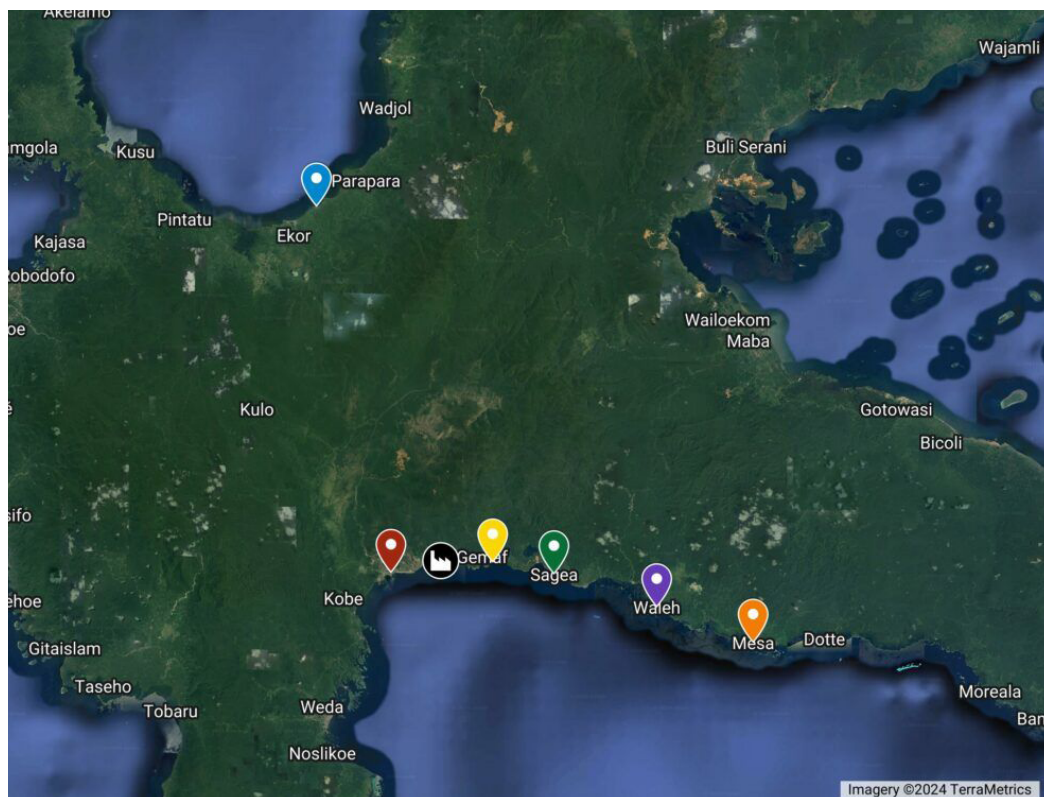

Illes Maluku. Elaboració pròpia (Lencer), a partir de Maluku Locator Topography, extret de: <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=24598427>, CC BY-SA 3.0.

Pobles propers a IWIP. Dades del mapa: Google, Terra-Metrics. Extret per CRI.

Municipis

- Lelilef
- Gemaf
- Sagea
- Waleh
- Mesa
- Minamin
- PT IWIP

a la pesca ha fet difícil, si no impossible, continuar amb les seves formes de vida tradicionals.

Durant la major part de la seva vida, en Felix Naik, de 65 anys, ha utilitzat aigua del riu Ake Doma, un rierol proper a Lelilef, per a gairebé tot. Però des que les empreses mineres van arribar a la zona, ho evita. El Felix va dir a Climate Rights International: "Hi ha desforestació al naixement del riu, així que si plou, es torna marró fosc i fangós", indicant que l'aigua es barreja amb sediments de la terra del naixement del riu, cosa també que pot indicar una contaminació perillosa provocada per metalls pesants³. El Felix ha excavat tres pous per sobreviure, però no hi ha prou aigua per mantenir la seva família, així que ha de comprar diversos litres d'aigua cada dos o tres dies per IDR18.700 (1,10 €) el litre.

3 WEI, W. et al. «Efectes de les activitats mineres en l'alliberament de metalls pesants (MP) en una regió típica de capçalera muntanyenca, a la plana del Qinghai-Tibet, a la Xina». *International Journal of Environmental Research and Public Health*, vol. 15, núm. 9, 2018. <https://doi.org/10.3390/ijerph15091987> [Consulta: 14 desembre 2023].

La desforestació descontrolada, la contaminació de l'aire i de l'aigua i la destrucció de l'hàbitat per part de la mineria i fosa de níquel estan perjudicant greument el medi ambient. La fosa i mineria de níquel amenaça el dret dels locals a l'aigua potable, ja que les activitats industrials i la desforestació estan contaminant els cursos d'aigua dels quals depenen les comunitats locals per a les necessitats bàsiques. També preocupa als i les membres de les comunitats el fet que les inundacions, cada vegada més freqüents, estiguin vinculades a la desforestació per part de les empreses mineres de níquel.

A més, els i les residents dels pobles propers a l'IWIP temen que els nous problemes de salut, inclosos els problemes respiratoris i de la pell, estiguin relacionats amb la contaminació de la construcció i el funcionament de l'IWIP i les seves centrals elèctriques de carbó. Tot i que no hi ha suficients estudis de salut pública per atribuir directament els problemes de salut a les activitats industrials de níquel a l'IWIP, els tipus d'impactes a la salut notificats estan en línia amb el que els estudis suposen esperable davant l'exposició a la contaminació d'origen industrial i de les centrals de carbó.

La falta de transparència o d'informació bàsica per part de les empreses i del govern d'Indonèsia empitjora la situació; els i les membres de les comunitats tenen dificultats per accedir a informació sobre les conseqüències de la contaminació industrial a la seva salut. Ni l'IWIP ni el Govern proporcionen informació pública o accessible pels residents sobre la qualitat de l'aire i l'aigua.

Els pobles indígenes tenen dret a participar en la presa de decisions en qüestions que afectin els seus drets. Els estats haurien de fer consultes i cooperar de bona fe per obtenir el seu consentiment lliure, previ i informat (CLPI) abans d'aprovar qualsevol projecte que afecti les seves terres o territoris i altres recursos, particularment relacionats amb el desenvolupament, la utilització o l'explotació de minerals, aigua i altres recursos. No obstant això, els pobles indígenes que va entrevistar Climate Rights International a l'est i al centre de Halmahera van dir repetidament que cap empresa de mineria de níquel o de fosa els va informar del propòsit de l'adquisició de terres ni de cap detall del projecte.

Per a la Novenia Ambuea, una activista pels drets indígenes a Minamin, a l'est de

Un dels estanys de pesca
de Yulius Bernama
destruïts l'any 2019.
Fotografia cedida a CRI
per Yulius Bernama.

Halmahera, la terra representa la connexió amb els seus avantpassats. En el seu temps lliure, la Novenia i el seu marit gestionen la seva granja de dues hectàrees, on cultiven cocos, nou moscada, plàtans i verdures, però aquesta forma de vida es veu amenaçada perquè les terres de la Novenia ara estan envoltades de concessions mineres. Novenia va dir a Climate Rights International que:

"La terra ve dels nostres pares. Si la venguéssim, també vendríem la nostra història i records. La vida a Minamin es basa en la pesca i les granges. Per ara les nostres vides segueixen igual, però això aviat canviarà."⁴

⁴ Entrevista de Climate Rights International amb Novenia Ambuea, 24 de març de 2023, Minamin, Molucas del Nord, Indonèsia.

LES EMPRESES I ELS GOVERNS ESTAN CAUSANT DANYS LOCALS I GLOBALS

Aquests perjudicis a les comunitats locals i al medi ambient estan impulsats per les activitats de les desenes d'empreses locals i estrangeres que es dediquen a la mineria de níquel i a la refinació al centre i a l'est de Halmahera, incloent-hi l'IWIP.

L'IWIP és una empresa conjunta de tres empreses privades amb seu a la República Popular de la Xina: Tsingshan Holding Group, Huayou Cobalt i Zhenshi Holding Group. A més d'aquestes tres accionistes, cada vegada més empreses anuncien plans per construir instal·lacions industrials dins de l'IWIP per produir materials de níquel necessaris per a les bateries de VE. Eramet i BASF han anunciat plans per construir unes instal·lacions de refinació de cobalt i níquel, anomenada Sonic Bay, que produiria 67.000 tones de níquel i 7.500 tones de cobalt anualment, utilitzant una tecnologia potencialment perillosa de lixiviació àcida d'alta pressió (HPAL). A més, el gegant sud-coreà POSCO ha anunciat plans per a una central de 408 milions d'euros amb capacitat per produir 52.000 tones de níquel refinat anualment, suficients per a aproximadament un milió de VE.

El govern d'Indonèsia està promovent de forma activa la indústria del níquel per sobre del benestar de la seva ciutadania. Durant la darrera dècada, el govern del país ha formalitzat polítiques i lleis per prioritzar el creixement de la indústria del níquel i debilitar la protecció del medi ambient i els drets de les comunitats indígenes. D'aquesta manera, ha fracassat en la seva obligació de protegir i res-

pectar els drets dels afectats per les operacions de fosa i mineria. El govern d'Indonèsia tampoc està protegint el clima ni mitigant el canvi climàtic.

El president Jokowi hauria de reforçar les lleis i les regulacions per minimitzar l'impacte de la mineria de níquel i la refinació sobre les comunitats indígenes. El Ministeri d'Energia i Recursos Minerals hauria de garantir que les empreses mineres segueixin procediments estrictes d'operacions mineres que respectin el medi ambient i els drets humans, i hauria d'avaluar, investigar i supervisar la presumpta contaminació mediambiental i fer públics i accessibles els resultats d'aquesta investigació. El Ministeri d'Afers Agraris i Ordenació del Territori hauria de reconèixer immediatament els drets de les terres que tradicionalment han pertanyut a les comunitats indígenes, i garantir que les empreses de mineria de níquel i refinació respectin els drets de les comunitats locals i indígenes. A més, el govern d'Indonèsia hauria d'anul·lar immediatament els permisos de totes les noves centrals de carbó, incloses les centrals elèctriques de carbó destinades a donar energia a les zones industrials.

Les empreses a l'IWIP i algunes empreses properes de mineria de níquel estan incomplint les seves responsabilitats en matèria de drets humans d'acord amb els Principis Rectors de les Nacions Unides sobre Empreses i Drets Humans. Les tres accionistes principals de l'IWIP (Tsingshan, Huayou i Zhenshi) haurien de dur a terme les accions corresponents per a identificar al complet els danys que causen les seves operacions i començar a parlar amb les comunitats impactades properes a l'IWIP sobre com esmenar aquests perjudicis. L'IWIP i les empreses mineres de níquel haurien de compensar de manera justa i completa tots els membres de les comunitats (incloses les comunitats indígenes) per les seves terres. Les empreses de níquel haurien d'eliminar correctament els residus de les mines per minimitzar la contaminació ambiental, i les parts interessades de l'IWIP haurien de prendre mesures immediates per solucionar la contaminació de l'aigua i de l'aire derivada de les seves operacions. Totes les empreses han de garantir que els pobles indígenes poden donar CLPI, tal com estableix la llei internacional dels drets humans. Les empreses que encara no han començat la construcció dels projectes proposats a l'IWIP, com l'Eramet, BASF o POSCO, haurien d'aturar el procediment fins que es dugui a terme una investigació dels impactes dels drets

Durant l'estiu de 2023, el riu Sagea es va tornar de color marró fosc, fet que indica que l'aigua està barrejada amb sediments de sòl procedents de les zones de més amunt. Els i les residents locals depenen del riu Sagea per obtenir aigua potable. Crèdit: Save Sagea, 2 d'agost de 2023. Extreia de l'informe complet de CRI.

humans, mediambientals i climàtics del projecte.

Per evitar una catàstrofe climàtica, els responsables del projecte haurien d'aturar immediatament la construcció de totes les noves centrals de carbó a l'IWIP i, en el seu lloc, alimentar les operacions industrials amb fonts d'energia renovables com l'energia eòlica o solar. Les empreses també haurien de prendre mesures per minimitzar la contaminació de l'aire, l'aigua i la terra derivada de les activitats industrials.

Les empreses de vehicles elèctrics com Tesla, Ford i Volkswagen que tenen con-

tractes per obtenir níquel d'Indonèsia, també d'empreses que operen a l'IWIP, haurien d'utilitzar immediatament la seva posició per portar els proveïdors a resoldre els danys a les comunitats locals i al medi ambient, i, si cal, aturar de comprar níquel a les empreses responsables d'aquests abusos. Les empreses de VE també haurien de ser més transparents sobre les seves cadenes de subministrament de minerals crítics, fent pública la informació sobre tots els proveïdors, inclosos els implicats en la mineria, la refinació, la fosa i la producció de bateries. A més, haurien de dur a terme auditories regulars, transparents i del tot independents, de les mines i les instal·lacions on s'extreuen i es refinen els minerals crítics.

Tal com va assenyalar el secretari general de les Nacions Unides António Guterres: "l'extracció de minerals per a una revolució energètica neta s'ha de fer de forma sostenible i justa."⁵ Climate Rights International creu que la transició cap als vehicles electrònics és una part essencial de l'energia renovable i la transició verda del transport, però aquesta transició només serà "verda" i "justa" si respecta els drets humans durant tota la cadena de subministrament dels materials i no perpetua els mateixos abusos i pràctiques intensives en el clima que han fet durant dècades les indústries extractives. Els governs i reguladors també haurien de millorar l'accés al transport públic i als mètodes alternatius de transport per disminuir les emissions dels vehicles privats. A més, cal que estableixin un mínim de contingut reciclat de bateries elèctriques per disminuir la demanda de minerals verges crítics.

5 GUTERRES, A. Publicació a X, 2 desembre 2023. [En línia]. Disponible a: <https://twitter.com/antonioguterres/status/1730994288551510362> [Consulta: 2 desembre 2023].

RECOMANACIONS CLAU

A l'IWIP i a totes les empreses de mineria de níquel i fosa a Halmahera central i de l'est:

- Compenseu de forma justa i completa tots els i les membres de la comunitat que tinguin conflictes territorials amb les empreses de mineria i/o del polígon industrial.
- Minimitzeu la contaminació d'aigua, aire i terra derivada de l'activitat industrial instal·lant mecanismes de control de la contaminació de l'aire, eliminant de forma adequada els residus i la cendra del carbó, i tractant l'aigua residual de les instal·lacions industrials i de les centrals de carbó basant-vos en la millor ciència i tecnologia disponible.
- Atureu immediatament la construcció de totes les centrals de carbó a l'IWIP i anuncieu un pla amb metes temporals per substituir les centrals de carbó existents per fonts d'energia renovables el més aviat possible.
- Publiqueu tota la informació relacionada amb l'expansió futura, la desforestació, l'adquisició de terres i les activitats industrials, i feu aquesta informació accessible per a les comunitats locals; per exemple, organitzant reunions públiques o proporcionant la informació en els idiomes locals. I garantiu que les comunitats indígenes donin un Consentiment Lliure, Previ i Informat, com indica la llei internacional.

Al govern d'Indonèsia:

- Pareu immediatament de donar permisos a totes les noves centrals de carbó, incloses les centrals elèctriques de carbó que s'utilitzen a les àrees industrials.
- Garantiu que la mineria, la fosa i totes les activitats relacionades no derivin en perjudicis greus o evitables ni en altres abusos dels drets humans de les comunitats afectades.
- Implementeu al complet la Declaració de les Nacions Unides sobre els drets dels pobles indígenes, i implementeu la Carta de Drets dels Pobles Indígenes per tal de simplificar el procés de reconèixer els pobles indígenes i les terres tradicionalment seves.
- Responsabilitzeu, fins i tot amb processos penals i sancions civils, els representants de les empreses que vulneren els drets individuals i col·lectius.

A les empreses de vehicles elèctrics:

- Utilitzeu el poder adquisitiu per pressionar les mines, els processadors de minerals i/o els proveïdors perquè canviïn les pràctiques que causen perjudicis al medi ambient o als drets humans.
- Realitzeu auditories del tot independents de forma regular i transparent a les mines i instal·lacions d'on s'extreu níquel i altres materials crítics per garantir que els proveïdors respectin els drets humans i el medi ambient.
- Milloreu la transparència de les cadenes de subministraments dels VE fent pública la informació sobre totes les empreses de la cadena que s'ocupen de la mineria, refinació, fosa i fabricació de bateries.
- Exigiu als proveïdors de níquel que aturin la construcció de totes les noves centrals de carbó i produïu un pla amb metes temporals per a alimentar les operacions utilitzant energia renovable.

Mina a prop del llac Sagea a Halmahera Central. Crèdit: Muhammad Fadli per a CRI.

Portada: Vista aèria del parc industrial de Weda Bay a Indonèsia (IWIP), incloent-hi centrals tèrmiques de carbó i un port marítim. Crèdit: Muhammad Fadli per a CRI.